

КАК КУЧЕТО СИ ТЪРСЕЛО ДРУГАР НЕНЕЦКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Някога кучето живеело само в гората. Но му дотегнала самотията. Тръгнало из гората да си търси другар.

Вървяло, що вървяло — ей го насреща му се задало зайчето.

Кучето му рекло:

— Зайче, зайче, хайде да живеем заедно.

— Може — отвърнало зайчето, — хайде!

Намерили си едно местенце в гората и щом се смрачило, легнали да спят. Зайчето заспало, а на кучето не му се спяло и захванало да лае. Зайчето веднага се събудило. Скочило и рекло на кучето:

— Защо лаеш? Нали ще чуе вълкът, ще дойде и ще ни изяде!

Кучето млъкнало, но си помислило:

„Лош другар си намерих. Зайчето има плашливо сърце. Но вълкът навярно от никого не се бои.“

И като зарязало зайчето, кучето тръгнало да търси вълка.

Вървяло, що вървяло из гората — ето че насреща му се задал вълкът.

— Слушай, Вълчо, хайде да живеем заедно!

Вълкът отвърнал:

— Може, двама е по-хубаво.

Смрачило се, приготвили се да спят. Легнал вълкът и заспал, легнало и кучето. Но тъкмо посред нощ кучето се събудило и почнало да лае. Вълкът се изплашил — глътнал си езика, и захванал да хока кучето:

— Ти защо лаеш? Ако дойде мечката, нали ще утрепе и двама ни!

„Е — помислило си кучето, — ясно е, че и вълкът не ще да е много силен, щом се бои от мечката. Затуй пък мечката е юнак, тя е най-силна от всички.“

Зарязало кучето вълка и пак поело из гората. Тръгнало да дири мечката. Вървяло, вървяло и ето насреща му мечката. Кучето се приближило до нея:

— Ей, юначна Мецано, хайде да живеем заедно! — викнало то.

Мечката се съгласила. Прекарали деня, настъпила нощта. Мечката задрямала, а кучето пак залаяло тъкмо посред нощ. Мечката се събудила, изплашила се, загубила ума и дума.

И захванала да хока кучето:

— Млъкни — рекла тя, — защо лаеш? Ще чуе човекът и ще дойде да ни убие!

„Аха — помислило си кучето, — и мечката била страхлива. Ще трябва да подиря човека.“

И побягнало.

Тичало, тичало, цялата гора обиколило тичешком, а човека го няма. Излязло то най-сетне накрай гората и спряло да си почине. А

човекът тъкмо се бил накарал да иде в гората за дърва. И там, накрай гората, го срещнало кучето. Затегло се към човека и викнало:

— Човече, човече, хайде да живеем заедно!

Човекът отговорил:

— Може, тръгвай с мене!

И човекът завел кучето у дома си.

Смрачило се, човекът заспал. Посред нощ кучето залаяло. Но човекът не станал. Кучето залаяло по-силно. Човекът се събудил и викнал:

— Ей, куче мое, ако си гладно, яж, но ме остави да спя.

Кучето млъкнало, хапнало си и легнало да спи. Оттогава то останало при човека. И живее при него до ден-днешен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.